

OPINIONS

Nº 42 - Any 2012

¡Deixeu-me Somiar!!

¡Deixeu-me somiar...! S'acosten dates en que el meu cor s'omplirà de melangia recordant temps passats, temps plens de somnis que abasten, des de la infantesa, l'adolescència, la maduresa, fins... avui.

Amb quina il·lusió, de petita, esperava que els carrers s'omplissin de llums de colors i de nades; era el preludi que s'acostaven les festes de Nadal, un temps en que es podien aconseguir molts dels meus somnis... Els "grans" somnis d'una nena petita.

Recordo el dia de Santa Llúcia: s'inaugurava, a Barcelona, la fira de Nadal a les escales de la Catedral. Hi havia un munt de paradetes on s'hi podia trobar de tot: un avet, un pi, molsa, boix, bombetes de colors, coves de totes les grandàries, figures representant el caganer, el bou, la mula, Sant Josep, la Verge, el Nen Jesús, corderets, pastors, camells, els reis amb la gran estrella que els guiava... Entre tantes coses, sempre, n'hi havia alguna que em cridava l'atenció i, no callava, demanant i demanant, fins aconseguir-la.

En arribar el dia de Nadal: la reunió familiar al voltant de la taula davant un bon àpat, el qual constava: d'una sopa de galets i la carn d'olla, seguida del corresponent pollastre o gall d'indi farcit de prunes, panses, pinyons i salsitxes. Per postres, la macedònia sempre refrescant i, no podien faltar els torrons, de massapà, de rovell d'ou, de Xixona o d'Alacant.

Després del dinar i mentre els senyors parlaven davant d'un cafè fumant un bon cigar i, les senyores prenién la copeta per fer pair, algú em posava damunt d'una cadira demanant silenci tot dient molt seriosament: "un moment d'atenció que la nena us recitarà el vers nadalenc".

I, ¡Au! allí, estava jo, obedient i declamant com millor sabia, doncs els ulls i els oïdes de tots estaven pendents del que deia "aquella personeta".

En acabar "la dècima", comentaven que ho havia fet mol bé i, dipositaven al palmell de la meua mà uns centímetres que compensaven la vergonya que havia passat.

Quants petits somnis aconseguia amb aquells dinerets que havia rebut. Podia comprar: caramels, pegadolsa, regalèssia... no donaven per més, però, em semblava ser posseïdora d'una gran fortuna i, el millor de tot era que... em sentia feliç.

¡I la carta als reis! ¡Com feia cua de la mà d'algun familiar per entrar a "Can Jorba" i poder entregar-la personalment a algun d'ells!!

Els reis i els patges eren al segon pis, i l'escala que hi havia per arribar al seus trons em semblava llarguíssima, però la pujava amb tanta il·lusió que no feia cas dels comentaris de cansament de la gent que acompanyaven a tants menuts.

*Mai vaig donar la carta a cap dels patges, tenia por de que no arribés a les mans del "**meu rei predilecte**". El rei blanc. Era el més vellet de tots tres i el que m'inspirava més confiança...*

Quan dipositava la carta a les seves mans, una carta plena de somnis, ell la rebia amb un somriure i sempre preguntava amb tendresa. <<¿T'has portat bé durant tot l'any?>> I jo, estrenyent la mà de qui m'acompanyava, amb un nus a l'estómac i el cor accelerat, feia anar el cap amunt i avall volent dir que sí.... La impressió del moment m'emmudia.

En arribar la nit del cinc de gener, la nit màgica per a molts nens, el ritual era sempre el mateix: sopar aviat i deixar damunt la taula del menjador torrons, una botella de moscatell i una altra de conyac, juntament amb tovallons, platets, ganivets, vasets i, un petit cossi ple d'aigua amb una tovallola perquè els reis i els patges es poguessin rentar i eixugar les mans després d'haver menjat, fins l'última engruna, tot el que havíem deixat perquè refessin forces i així, poder prosseguir el seu llarg camí.

I... corrent, corrent, a dormir, doncs deien els grans que, <<si els reis em trobaven desperta passarien de llarg.>>

Arrupida entre llençols, no podia dormir d'excitació i alegria pensant que, a l'endemà, els meus somnis es farien possibles.

Però... no sempre va ser així i ja de petita vaig començar a aprendre que, malgrat un somni es desitgi intensament, no sempre s'esdevé realitat.

La nena va anar creixent i somnis no van faltar...

El primer amor d'adolescent. Mirades creuades plenes d'ingenuïtat, els primers encontres "per casualitat", la calidesa de les primeres carícies, el primer petó a la galta fet d'esquitllada... Tot plegat manifestat amb una gran innocència però... ¡¡Com omplia el meu cor!

El desig de voler ser gran per poder realitzar aquells somnis que restaven amagats dins meu... Somnis d'un futur on, l'amor hi jugava un paper molt important.

La reciprocitat d'una estima, l'experimentar la primera abraçada i el primer bes, intens i llarg, que va ocasionar sentís repicar campanes sense que hi hagués cap església a prop...

Els estudis, el treball exercint la carrera escollida, el formalitzar la unió amb qui havia decidit passar la resta de la vida, els fills i les esperances dipositades en ells...

Quants i quants somnis al llarg d'una vida...

Malgrat no van quedar enregistrats mitjançant un aparell, tots, resten en aquell trosset del cor que fa de calaixera, on guardem fets i persones que ens han fet somiar, que ens han fet vibrar, que d'una manera o d'una altra han estat importants per nosaltres i que mai, mai, podem oblidar.

Una opinió personal

Cada moment del dia és bo per somiar, però... el moment que més m'agrada és, quan el cos reposa damunt del llit i l'esperit únicament resta envoltat de la foscor de la nit o de la claredat d'una lluna i uns estels que, encuriosits, es colen pels vidres del balcó de la meva cambra.

¡Que bonic és somiar! ¡Quina sensació dóna de llibertat i de privacitat! En aquells moments desapareixen les tenebres que ens envaeixen i podem viure, encara que només sigui mitjançant una fantasia, com ens dicta el cor. Només som nosaltres i els nostres somnis, la resta... no compta.

Estem acostumats a bregar amb dificultats, a trobar o crear murs contra els que, en moltes ocasions, els somnis s'estavellen sense remei... ¿Per què no deixem de banda aquets obstacles que alhora, ens produeixen ansietat i tristor?

*La tristor mai **ens fa més forts**.*

*Malgrat després d'haver-la superat podem experimentar una sensació de **descans**, mentre la patim, és un cau d'infelicitat, ens fa vulnerables i ens deixa sense forces per lluitar i poder assumir qualsevol esdeveniment, positiu o negatiu, que la vida ens imposa.*

¿Per què no lluitem contra ella amb una cosa tan senzilla com són... els somnis?

*Malaurats els qui **no** somien i consideren que, als que **sí** ens agrada fer-ho, som uns "somiatriutes"... No saben el molt que pot ajudar a ser feliç uns moments d'intimitat que anomenem... Somiar desperts.*

Moltes vegades veiem la vida envoltada de color gris fosc però... hauríem de tenir en compte que... hi ha somnis que poden fer de bàlsam a moltes ferides... que hi ha somnis que poden ser com una melodia que dóna complaença i serenitat en mig de tanta remor i tantes esperances frustrades... que encara queden somnis per seguir lluitant... que encara queden somnis.....

Per tant...

*¡Deixeu-me somiar! ¡Deixeu-me somiar que encara tinc a la vora gent a la que he estimat!
¡Deixeu-me somiar que tothom és bo i que l'amor triomfarà per damunt de complexes, pors, maldats, enveges, gelosies, rancúnies, falsedats...!*

¡Deixeu-me somiar amb fets que acaricien el meu cor. Uns, recordant el passat, d'altres, pensant que, encara, es poden arribar a acomplir! Són somnis plens de dolcesa que em produeixen un somriure, em carreguen d'esperança, em donen força per llevar-me cada dia i, m'ajuden a "tirar endavant."

¡¡ Si us plau...!!

iiii Deixeu-me somiar...!!!!

Mª Mercè Usón

